

Strona pozwana: Avanssur SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Saarbrücken — Wykładnia art. 21 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 263, s. 11) — Przedstawiciel wyznaczony do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń — Doręczenie temu ostatniemu pozwu wniesionego przez poszkodowanego przeciwko zakładowi ubezpieczeń — Uregulowanie krajowe uzależniające skuteczność takiego doręczenia od wyraźnego udzielenia pełnomocnictwa do odbioru doręczeń — Bezpośrednia skuteczność wyżej wskazanego przepisu dyrektywy

Sentencja

- 1) Artykuł 21 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności powinien być interpretowany w ten sposób, że wśród wystarczających umocowań, jakimi powinien dysponować przedstawiciel wyznaczony do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń, znajduje się upoważnienie tego przedstawiciela do skutecznego odbierania doręczeń sądowych koniecznych do wszczęcia postępowania o naprawę szkód wypadkowych przed właściwym sądem.
- 2) W okolicznościach takich jak okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, w których przepisy krajowe przejęły brzmienie przepisów art. 21 ust. 5 dyrektywy 2009/103, sąd odsyłający ma obowiązek, z uwzględnieniem całego prawa krajowego i stosując metody wykładni uznane w tym prawie, dokonywać wykładni prawa krajowego w taki sposób, aby było ono zgodne z wykładnią nadaną tej dyrektywie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 3 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt — Szwecja) — postępowanie karne przeciwko Danielowi Lundbergowi

(Sprawa C-317/12) (¹)

(Transport drogowy — Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 — Obowiązek używania tachografu — Odstępstwa dla niehandlowego przewozu rzeczy — Pojęcie — Przewóz rzeczy dokonywany przez osobę fizyczną w ramach jej aktywności jako amatorskiego kierowcy wyścigowego w rajdach samochodowych w czasie wolnym, częściowo finansowanej dotacjami osób trzecich)

(2013/C 344/56)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strona w głównym postępowaniu karnym

Daniel Lundberg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Svea Hovrätt — Wykładnia art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz.U. L 370, s. 8) i art. 3 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102, s. 1) — Odstępstwo od obowiązku instalacji i używania tachografu w pojazdach o masie poniżej 7,5 tony — Niehandlowy przewóz rzeczy — Przewóz rzeczy dokonywany przez osobę fizyczną w ramach jej aktywności amatorskiego kierowcy wyścigowego w rajdach samochodowych w czasie wolnym, częściowo finansowanej przez sponsoring osób fizycznych lub przedsiębiorstw

Sentencja

Pojęcie „niehandlowego przewozu rzeczy” wymienione w art. 3 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono przewóz rzeczy dokonywany przez osobę fizyczną na własny rachunek i jedynie w ramach aktywności w czasie wolnym, jeżeli aktywność ta jest częściowo finansowana dotacjami osób trzecich a taki przewóz nie daje podstaw do wynagrodzenia.

(¹) Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep — Niderlandy) — F. van der Helder, D. Farrington przeciwko College voor zorgverzekeringen

(Sprawa C-321/12) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 28 ust. 2 lit. b) — Świadczenia z ubezpieczenia zdrowotnego — Osoby uprawnione do emerytur w kilku krajach członkowskich — Miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim — Udzielanie świadczeń rzeczowych w państwie miejsca zamieszkania — Ciężar świadczeń — Państwo członkowskie, którego „ustawodawstwo” emeryt lub rencista podlegał najdłużej — Pojęcie)

(2013/C 344/57)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F. van der Helder, D. Farrington

Strona pozwana: College voor zorgverzekeringen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Centrale Raad van Beroep — Wykładnia art. 4 i art. 28 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) — Ubezpieczenie zdrowotne — Świadczenia na rzecz emerytów lub rencistów zamieszkałych w innym państwie członkowskim niż państwo właściwej instytucji — Świadczenia na koszt instytucji państwa członkowskiego, w którym emeryt lub rencista był ubezpieczony najdłużej — Pojęcie ustawodawstwa, któremu emeryt lub rencista podlegał najdłużej

Sentencja

Artykuł 28 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że wskazane w tym przepisie „ustawodawstwo”, któremu emeryt lub rencista podlegał najdłużej, to ustawodawstwo dotyczące emerytur lub rent.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 3 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Belgia) — Państwo belgijskie przeciwko GIMLE SA

(Sprawa C-322/12) (¹)

(Czwarta dyrektywa 78/660/EWG — Artykuł 2 ust. 3 — Zasada prawdziwego i rzetelnego obrazu spółki — Artykuł 2 ust. 5 — Obowiązek odstąpienia — Artykuł 32 — Metoda wyceny na podstawie kosztu historycznego — Cena nabycia oczywiście niższa od wartości bieżącej)

(2013/C 344/58)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: GIMLE SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Belgia) — Wykładnia art. 2 ust. 3, 4, i 5 czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek (Dz.U. L 222, s. 11) — Roczne sprawozdania finansowe niektórych rodzajów spółek — Zasada rzetelnego i prawdziwego obrazu spółki — Cena nabycia aktywów nieodpowiadająca ich wartości bieżącej, ukazująca błędny obraz majątku spółki — Obowiązek odstąpienia od zasady księgowania aktywów na podstawie ceny nabycia i bezzwłocznego zaksięgowania aktywów na podstawie wartości ich odsprzedaży

Sentencja

Zasada prawdziwego i rzetelnego obrazu spółki ustanowiona w art. 2 ust. 3–5 czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r., wydanej na podstawie art. [44 ust. 2 lit. g) WE], w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek nie pozwala na odstąpienie od zasady wyceny aktywów na podstawie ceny ich nabycia lub kosztu ich wytworzenia, o której mowa w art. 32 rzeczony dyrektywy, na rzecz wyceny na podstawie ich wartości bieżącej, jeżeli cena nabycia lub koszt wytworzenia rzeczonych aktywów są oczywiście niższe od ich bieżącej wartości.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 10 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — Ministeriet for Forskning, Innovation og Videregående Uddannelser przeciwko Manova A/S

(Sprawa C-336/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Zasada równego traktowania — Procedura ograniczona — Ogłoszenie o zamówieniu — Wymaganie załączenia do zgłoszenia ostatniego opublikowanego sprawozdania finansowego — Brak owego sprawozdania w zgłoszeniach niektórych kandydatów — Prawo instytucji zamawiającej do wezwania tych kandydatów do przedstawienia sprawozdania po upływie terminu zgłoszenia)

(2013/C 344/59)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministeriet for Forskning, Innovation og Videregående Uddannelser